

Autorka bestselleru Vampýrská akademie

RICHELLE MEAD



Pokrevní pouta 6

*Rubínový  
kruh*





RICHELLE MEAD

*Rubínový*  
Pokrevní pouta 6 *kráň*



2015

Copyright © 2015 by Richelle Mead  
Translation © 2015 by Katrin Mekki

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE RUBY CIRCLE,  
vydaného nakladatelstvím Razorbill, New York 2015,  
přeložila Katrin Mekki  
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická  
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová  
Korektura: Milena Nečadová  
Sazba písmem PalmSprings: Rajka Marišinská a Jiří Ryška  
Obálka: Rajka Marišinská  
Vydání druhé, v elektronické verzi první  
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,  
v květnu 2015

**ISBN 978-80-7498-076-3**

# 1. KAPITOLA

ADRIAN



**Ž**IVOT V MANŽELSTVÍ NEBYL TAKOVÝ, JAK jsem čekal.

Nechápejte mě špatně – nelitoval jsem toho, jakou jsem si vzal ženu. Vlastně jsem ji miloval víc, než jsem vůbec pokládal za možné. Ale realita, v jaké jsme žili? No, řekněme jen, že ani nic takového jsem si nikdy nepředstavoval. Dřív jsme spřádali sny o životě na exotických místech a o svobodě, což bylo nejdůležitější. Být zavřeni v několika malých místnostech nikdy nebylo součástí žádného našeho únikového plánu, natožpak abychom si tak představovali romantický útěk.

Ale já se výzvy nikdy nezaleknu.

„Co je to?“ zeptala se Sydney překvapeně.

„Všechno nejlepší k výročí,“ řekl jsem.

Zrovna vylezla ze sprchy a už oblečená stála ve dveřích koupelny a rozhlížela se po našem obýváku, který prodělal proměnu. Nebylo vůbec snadné zvládnout to za tak krátkou dobu. Sydney si vždycky počínala prakticky, což se vztahovalo i ke sprchování. A já? Zatímco se sprchuju, zvládli byste klidně zbořit dům a postavit

nový. Ale v případě Sydney jsem měl tak tak dost času na to, abych pokoj vyzdobil květinami a svíčkami. Nicméně jsem to zvládl.

Po tváři se jí rozlil úsměv. „Je to jenom měsíc.“

„Hele, neříkej ‚jenom‘,“ upozornil jsem ji. „Je to významný. A chci, abys věděla, že mám v plánu takhle oslavovat každý měsíc po zbytek našich životů.“

Teď už se usmívala od ucha k uchu. Prsty přejela po květech ve váze. Sevřelo se mi srdce. Nedokázal jsem si vybavit, kdy jsem ji naposledy viděl takhle upřímně se usmívat. „Sehnal jsi dokonce i pivoňky,“ poznamenala. „Jak jsi to dokázal?“

„Mám svoje metody,“ prohlásil jsem povzneseně.

*Ale asi je lepší, že ty tvoje metody nezná, ozval se mi v hlavě varovný hlas.*

Sydney se procházela po bytě a prohlížela si zbytek mojí práce, která zahrnovala láhev červeného vína a čokoládové pralinky umělecky naaranžované na stole v kuchyni. „Není na to ještě moc brzy?“ utahovala si ze mě.

„Záleží na tom, koho se ptáš,“ odpověděl jsem a kývl hlavou k oknu, za nímž byla tma. „Pro tebe už je vlastně večer.“

Její úsměv se vytratil. „Vlastně už skoro ani nevím, kolik je hodin.“

*Tenhle životní styl ji ničí, varoval mě můj vnitřní hlas. Jen se na ni podívej.*

I v mihotavém světle svíček jsem na Sydney viděl známky stresu. Tmavé kruhy pod očima. Neustálé znavený výraz, který pramenil spíš ze zoufalství než z únavy. Byla jediným člověkem na morojském královském dvoře, který tu nebyl kvůli tomu, aby poskytoval potravu vampýrům. Taky byla jediným člověkem na civilizovaném morojském místě, který si vzal jednoho

z nás. Tím, že to udělala, na sebe přivolala hněv svých lidí a odřízla se od přátel a rodiny (přínejmenším od těch členů, kteří s ní stále ještě mluvili). A z pohrdavých a přezíravých pohledů, jakých se jí dostávalo tady u dvora, bylo jasné, že se odřízla i od zdejších obyvatel, což celý její svět zúžilo pouze na ten, který sestával z našich pokojů.

„Počkej, ještě něco,“ vyhrkl jsem rychle, abych ji rozptýlil. Stiskl jsem tlačítko a z reproduktorů v obýváku se začala linout klasická hudba. Natáhl jsem k Sydney ruku. „Protože na naší svatbě jsme netančili.“

To znovu vykouzlilo na její tváři úsměv. Vzala mě za ruku a já si ji přivinul blíž. Kroužil jsem s ní po pokoji a dával si přitom dobrý pozor, abychom nevrátili do žádné ze svíček. Sydney mě pozorovala s pobavením. „Co to děláš? Tohle je waltz. Je na tři doby. Copak to neslyšíš? Raz-dva-tři, raz-dva-tři.“

„Vážně? Tohle je waltz? Ha. Prostě jsem jenom vybral něco, co znělo honosně, když nemáme žádnou svoji písničku nebo tak.“ Na okamžik jsem se nad tím zamyslel. „V tomhle ohledu jsme asi jako pár selhali.“

Ušklíbala se. „Pokud je tohle naše největší selhání, tak myslím, že si vedeme dobře.“

Dlouho jsme spolu tančili po pokoji a pak jsem najednou řekl: „*Oslepila mě vědou.*“

„Cože?“ podivila se Sydney.

„To by mohla být naše píseň.“

Hlasitě se rozesmála a já si uvědomil, že jsem její smích neslyšel už strašně dlouho. Srdce mi poskočilo, ale zároveň mě i zabořilo. „No,“ uznala, „asi je to lepší než *Poskvrněná láska.*“

Tomu jsme se zasmáli oba a ona si pak opřela tvář o moji hrud. Políbil jsem ji do zlatých vlasů a vdechoval vůni mý-

dla a její kůže. „Připadá mi to špatné,“ vypravila ze sebe tiše. „Že jsme šťastní, když Jill je někde...“

Když vyslovila to jméno, srdce mi pokleslo. Hrozilo mi, že se mě znovu zmocní tíživá temnota, která zničí chvilku radosti, kterou jsem vytvořil. Musel jsem tu temnotu násilím zatlačit zpět, jinak by mě strhla do nebezpečné propasti, což jsem poslední dobou zažíval dost často. „Najdeme ji,“ zašeptal jsem a sevřel Sydney pevněji. „Ať už je kdekoli, najdeme ji.“

*Pokud je stále ještě naživu,* připomněl mi hrubě můj vnitřní hlas.

Nejspíš bych měl objasnit, že hlas znějící v mojí hlavě nebyl součástí nějakého duševního cvičení. Vlastně to byl velmi vzdálený hlas, který patřil mojí mrtvé tetě Taťáně, bývalé královně Morojů. Ale nebyla se mnou jako nějaký duch. Její hlas byl jen prelud vytvořený vzrůstajícím šílenstvím, které se mě zmocňovalo kvůli vzácnému typu magie, s níž pracuju. Kdybych začal brát předepsané léky, umlčelo by ji to, jenže by mě to taky odřízlo od magie. Náš svět je v současné době příliš nepředvídatelný, než abych to udělal. A tak se z přízraku tety Taťány stal v mojí hlavě spolubydlící. Někdy mě její přítomnost děsila a uvažoval jsem, jak dlouho bude trvat, než zešílím nadobro. Jindy jsem její přítomnost bral jako něco zcela normálního, což mě děsilo ještě víc.

Prozatím jsem se pokoušel tetu Taťánu ignorovat a znovu jsem Sydney políbil. „Najdeme Jill,“ prohlásil jsem o něco odhodlaněji. „A do té doby si budeme žít svůj život.“

„To asi ano,“ povzdechla si Sydney. Poznal jsem na ní, že se snaží vyvolat v sobě předchozí radost. „Pokud si tímhle máme vynahradiť svatební tanec, mám dojem,



že nejsem dost vhodně oblečená. Možná bych měla vyhrabat ty šaty.“

„V žádném případě,“ řekl jsem. „Ne že by nebyly nádherný, ale líbí se mi, jak jsi oblečená. A vlastně by mi ani nevadilo, kdybys byla oblečená trochu míň...“

Přestal jsem tančit waltz (nebo o jaké taneční kroky jsem se to pokoušel) a sklonil se k jejím ústům, abych ji políbil trochu jinak. Jakmile jsem ucítil její hebké rty, zaplavilo mě horko a překvapilo mě, že i v Sydney se rozhořívá stejná vášeň. Vzhledem k nedávným událostem poslední dobou moc roztoužená nebyla, což jsem jí jen těžko mohl vyčítat. Respektoval jsem její přání a zachovával si odstup..., ale až teď jsem si uvědomil, jak moc mi ten žár chyběl.

Klesli jsme na pohovku a nepřestávali se objímat a vášnivě líbat. Odtrhl jsem se od ní, abych si ji mohl prohlížet a obdivovat, jak vypadají ve světle svíček její blond vlasy a hnědé oči. V její kráse a lásce, která z ní vyzařovala, bych se klidně mohl utopit. Byla to dokonalá romantická chvíle, jakou jsme tolik potřebovali... Tedy do té doby, než se otevřely dveře.

„Mami?“ vykřikl jsem a odskočil od Sydney, jako bych byl středoškolák, a ne ženatý dvaadvacetiletý muž.

„Ahoj, drahý,“ pozdravila mě matka a vešla do obýváku. „Proč je všude zhasnuto? Vypadá to tu jako v mauseleu. Nejde proud?“ Stiskla vypínač a v náhlém světle jsme sebou já i Sydney trhli. „Už jde. Ale opravdu byste neměli zapalovat tolik svíček. Je to nebezpečné.“ Ve snaze pomoci jich hned několik sfoukla.

„Díky,“ řekla Sydney nevýrazně. „Je hezké vědět, že berete vážně bezpečnost.“ Její výraz mi připomněl, jak onehdy moje matka v téže snaze pomoci uklidila „haldu

nepořádku“, kterou byly Sydneyiny poznámky k jedné knize, které si pečlivě dělala.

„Mami, myslel jsem, že budeš pár hodin pryč,“ prohlásil jsem významně.

„Šla jsem ven, ale pak to v salónu dárců začalo být trochu trapné. Čekal bys, že na zasedání rady budou všichni zaneprázdněni, ale ne. Tolik lidí na mě zíralo. Nedočkala jsem se uvolnit. Tak mi jen dali jednoho s sebou.“ Rozhlédla se kolem. „Kam ho posadím? Aha, sem.“ Vrátila se do haly a přivedla omámeně vypadajícího člověka, který byl jen o něco málo starší než já. „Sedni si tady na židli a já hned přijdu.“

Okamžitě jsem vyskočil. „Ty jsi sem přivedla dárce? Mami, víš, jaký z toho má Sydney pocity.“

Sydney to nijak nekomentovala, jen zbledla a zírala na muže sedícího na protější straně místnosti. Díval se nepřítomným zakaleným pohledem a působil šťastně díky endorfinům, které mu proudily v krvi po vampýřím kousnutí.

Matka si zoufale povzdechla. „A co jsem asi měla dělat, drahý? V žádném případě jsem nemohla pít, když hned vedle seděla Maureen Taurusová s Gladys Daškovovou a probíraly klevety.“

„Čekal bych, že budeš aspoň trochu brát ohledy na mou ženu!“ vykřikl jsem. Od té doby, co jsme se se Sydney vzali a našli azyl na královském dvoře, se k nám většina lidí – včetně mého vlastního otce – obrátila zády. Moje máma ale stála při nás, a dokonce zašla tak daleko, že s námi bydlela, což s sebou přinášelo určité problémy.

„Jistě může počkat ve vaší ložnici,“ řekla matka a sklonila se, aby sfoukla další svíčky. Jakmile si všimla pralínek na stole, hned si jednu nacpala do pusy.

„Sydney se nemusí u sebe doma nikde schovávat,“ namítl jsem.

„Ani já ne,“ opáčila. „Je to i můj domov.“

„Nevadí mi to,“ ozvala se Sydney a zvedla se. „Počkám.“

Byl jsem tak rozčilený, že bych si nejradši rval vlasy. O žádnou vášeň už nešlo. Veškeré známky štěstí, které jsem na Sydney ještě před chvílí viděl, teď byly tytam. Už zase působila jako dřív, jako sklíčená lidská bytost uvězněná ve světě vampýrů. A jakkoli se to zdálo nemožné, situace se ještě zhoršila. Moje matka si všimla pivoňek ve váze.

„Ty jsou krásné,“ poznamenala. „Melinda musí být za to uzdravení opravdu vděčná.“

Sydney se zarazila uprostřed kroku. „Za jaké uzdravení?“

„Na tom nesejde,“ odmávl jsem to a doufal, že matka pochopí, že to nechci rozebírat. Byla obvykle velmi vnímavá, ale dnes evidentně nebrala zřetel na nic.

„Melinda Roweová, dvorní floristka,“ objasnila. „S Adrianem jsme za ní zašli poté, co jsme byli posledně pít krev. Měla příšerné akné a Adrian byl tak hodný, že jí pomohl s uspíšením léčby. Slíbila mu za to na oplátku, že mu sežene nějaké pivoňky.“

Sydney se otočila ke mně a zuřila natolik, že se nemohla na slovo. Musel jsem situaci okamžitě uklidnit, a tak jsem ji popadl za paži a odtáhl ji do naší ložnice. „Urychli to,“ zakřičel jsem ještě na matku, než jsem za sebou zavřel dveře.

Sydney okamžitě vybuchla. „Adriane, jak jsi mohl? Něco jsi mi slíbil! Slíbil jsi mi, že už nebudeš pracovat s éterem, jedině kdyby to mělo pomoci najít Jill!“

„Tohle nic nebylo,“ trval jsem na svém. „Nevyžadovalo to skoro žádnou sílu.“

„Nasčítá se to!“ vykřikla Sydney. „Dobře to víš. Kousek po kousku. Nemůžeš mrhat svými schopnostmi na takové věci... na něčí akné!“

Přestože jsem chápal, proč tolik zuří, nemohl jsem si pomoci a cítil jsem se ublíženě. „Udělal jsem to pro nás. Kvůli našemu výročí. Myslel jsem, že tě to potěší.“

„Potěšilo by mě, kdyby si můj manžel zachoval duševní zdraví,“ vyštěkla.

„Na to už je stejně pozdě,“ řekl jsem.

*Nezná ani polovinu, poznamenala teta Taána.*

Sydney si založila ruce a usedla na postel. „Vidíš? Ty jsi zkrátka takový. Ze všeho si děláš legraci. Ale tohle je vážné, Adriane.“

„A já taky mluvím vážně. Víím, co zvládnou.“

Vyrovnaně mi pohlédla do očí. „Opravdu? Pořád si myslím, že bys měl úplně přestat pracovat s éterem. Začni zase brát prášky. To je nejbezpečnější.“

„A jak budeme hledat Jill?“ připomněl jsem jí. „Co když k tomu budeme potřebovat magii éteru?“

Sydney sklopila zrak. „Zatím nám k ničemu nebyla. Ostatně ani žádná jiná magie.“

Tou poslední poznámkou odsoudila sebe samu stejně jako mě. Naši kamarádku Jill Mastranovou Dragomirovou unesli před měsícem a naše snahy najít ji se dosud neseťkaly s úspěchem. Nedokázal jsem Jill najít ve snu a Sydney ji nedokázala objevit ani za pomoci lidské magie s použitím kouzel. Jediné, co Sydney zjistila, bylo, že Jill je stále ještě naživu, ale to bylo všechno. Mysleli jsme si, že ať už Jill drží kdekoli, udržují ji nadopovanou drogami, čímž ji dokážou účinně skrýt jak před morojskou, tak před lidskou magií. Oba jsme si připadali k ničemu. Oběma nám na Jill moc záleželo a já jsem k ní měl o to intenzivnější vztah, že jsem ji kdysi za použití éteru přivedl

zpátky ze světa mrtvých. Trápilo nás, že nevíme, co se teď s Jill děje, a kazilo nám to naše usilování o štěstí během dobrovolného domácího vězení.

„To je jedno,“ prohlásil jsem. „Až ji najdeme, budu svou magii potřebovat. Těžko říct, co budu muset dělat.“

„Jako třeba, že jí vyléčíš akné?“ dotázala se Sydney.

Trhl jsem sebou. „Říkal jsem ti, že to nic nebylo! S tím, kolik éteru můžu použít, si budu dělat starosti sám. Do toho ti nic není.“

Zatvářila se nevěřičně. „Samozřejmě že mi do toho něco je! Jsem tvoje žena, Adriane. Když si o tebe nebudu dělat starosti já, tak kdo tedy? Musíš udržet éter pod kontrolou.“

„Zvládám to,“ procedil jsem skrz zaťaté zuby.

„Pořád k tobě mluví tvoje teta?“ chtěla vědět.

Podíval jsem se jinam, protože jsem se jí odmítal dívat do očí. Teta Taťána v mojí hlavě si povzdechla. *Neměls jí o mně říkat.*

Na moje mlčení Sydney řekla: „Mluví, že jo? Adriane, to není zdravé! To si přece musíš uvědomovat!“

Vztekle jsem se otočil. „Zvládám to. Jasný? Zvládám to a zvládám i ji!“ vykřikl jsem. „Tak mi přestaň říkat, co mám dělat! Byla bys ráda, kdyby si všichni mysleli, že víš všechno, ale nevíš!“

Sydney se zatvářila ohromeně. Bolest v jejích očích mě zraňovala víc než její slova. Připadal jsem si hrozně. Jak se mohl dnešek tak pokazit? Měl to být dokonalý den. Náhle jsem pocítil potřebu vypadnout ven. Už jsem nemohl vydržet mezi čtyřmi stěnami. Už jsem nedokázal dál zůstat pod dozorem své matky. Nedokázal jsem vydržet, že jsem zase zklamal Sydney – a taky Jill. Se Sydney jsme přišli ke dvoru, abychom tu našli ochranu před našimi nepřáteli. Schováváme se tu, abychom

mohli být spolu. Jenže se zdá, že právě kvůli tomu jsme v ohrožení, že nás to rozdělí.

„Musím jít ven,“ oznámil jsem jí.

Sydney vykulila oči. „Kam?“

Prohrábl jsem si vlasy. „Kamkoli. Nadýchat se čerstvého vzduchu. Kdekoli, jenom ne tady.“

Než stačila cokoli namítnout, otočil jsem se a odchodoval přes obývací. Minul jsem mámu, která zrovna pila z dárce. Obdařila mě tázavým pohledem, ale ignoroval jsem ji a šel dál, dokud jsem neprošel dveřmi a halou v domě pro hosty. Venku jsem na kůži okamžitě pocítil horký letní vzduch a zastavil jsem se, abych si rozmyslel, co vlastně budu dělat. Dal jsem si do pusy žvýkačku, což byl můj způsob, jak se vyhnout kouření, když jsem ve stresu. Zadíval jsem se na budovu za svými zády a připadal si jako zbabělec, že jsem radši utekl, než abych pokračoval v hádce.

*Nevyčítej si to, řekla mi teta Taťána. Manželství je těžké. Proto jsem se nikdy nevdala.*

*Je to těžké, připustil jsem. Ale to není omluva pro útek. Musím se vrátit. Musím se jí omluvit. Musím to napravit.*

*Nikdy to nenapravíš, pokud tady budete zavření a Jill bude dál nezvěstná, upozornila mě teta Taťána.*

Prošli kolem mě dva strážci a já zachytil útržek jejich rozhovoru. Bavili se o posílení hlídek během zasedání rady. Vybavil jsem si matčinu poznámku a ihned mě zasáhla inspirace. Otočil jsem se od budovy a rychlou chůzí vykročil ke královskému paláci. Doufal jsem, že stihnu přijít na zasedání včas.

*Vím, co dělat, oznámil jsem tetě Taťáně. Vím, jak nás odtud dostat a se Sydney všechno napravit. Potřebujeme nějaký úkol, cíl. A já nám jeden opatřím. Musím si promluvit s Lissou. Pokud mě pochopí, dokážu napravit všechno.*

Přízrak už na to nijak nereagoval, a tak jsem dál pokračoval v chůzi. Půlnoc zahalovala svět do tmy. Pro lidi to byl čas spánku, ale pro ty, kdo se řídí vampýrským režimem, naopak doba vrcholné aktivity. Morojský královský dvůr vypadal jako univerzita – asi čtyřicet starodávných cihlových budov stálo kolem krásných nádvoří. Jelikož byl vrchol léta a vzduch byl teplý a vlhký, venku se zdržovala spousta lidí. Většina z nich byla příliš zaneprázdněna vlastními záležitostmi, než aby si mě všímali nebo si uvědomili, kdo jsem. Ti, kteří si mě všimli, mě obdařili zvědavými pohledy jako vždy.

*Jenom ti závidí,* prohlásila teta Taťána.

*Nemyslím, že to je tímhle,* opáčil jsem. Ačkoli jsem si uvědomoval, že teta je jenom moje představa, občas bylo těžké jí neodpovídat.

*Samozřejmě že ano. Jméno Ivaškov vždycky vyvolávalo hrůzu a závist. Všichni jsou to jen poskoci a moc dobře to vědí. Za mých časů by se něco takového nikdy netolerovalo. Ta vaše dětská královna dopustila, aby tady propuklo šílenství.*

I pod tíhou dotěrných pohledů jsem si svou procházku užíval. Opravdu není zdravé být pořád zavřený doma, i když jsem myslel, že si to nikdy nepřiznám. Přestože vlhký vzduch byl těžký, připadal mi osvěžující a přistihl jsem se při myšlence, že si přeju, aby tu Sydney byla se mnou. Po chvíli mi došlo, že by to nebylo správné. Musí jít ven později, až bude slunce vysoko. To je čas lidí. Žít podle našeho režimu je pro ni nejspíš stejně těžké jako žít v izolaci. Slíbil jsem si, že jí později navrhnou, že se spolu půjdeme projít. Nás Moroje slunce nezabíjí jako Strigoje – zlé nemrtvé vampýry –, ale není nám vždycky příjemné. Většina Moroju přes den spí nebo se zdržuje uvnitř, takže bude jen malá pravděpodobnost,

že bychom se Sydney někoho potkali, když si procházku správně načasujeme.

To pomyšlení mě povzbudilo. Strčil jsem si do pusy další žvýkačku a došel ke královskému paláci. Zvenčí vypadal stejně jako všechny ostatní budovy, ale uvnitř byl vyzdoben monumentálním opulentním stylem, jaký byste čekali v královském paláci ze staré civilizace. Morojobové si volí panovníky z dvanácti královských rodin. Ohromné portréty význačných monarchů, osvětlené třpytivými lustry, byly rozvěšeny po všech chodbách. Kolem procházely davy. Když jsem došel do komnaty rady, zjistil jsem, že jsem dorazil právě na konec zasedání. Přítomní už odcházeli a mnoho z nich se zastavilo, aby na mě mohli zírat. Zaslechl jsem šeptané poznámky „ohavnost“ a „lidská žena“.

Ignoroval jsem je a zaměřil se na svůj cíl, který se nacházel v přední části místnosti. Tam u pódia stála Vasílisa Dragomirová – „dětská královna“, o níž se zmínila teta Taťána. Lissu, jak jsem jí říkal, obklopovali dhampýřští strážci v tmavých oblecích. Byli to bojovníci, napůl lidé a napůl Morojobové. Jejich rasa vznikla před dávnými časy, kdy se ještě Morojobové a lidé brali mezi sebou, aniž by to vyvolávalo skandály. Dhampýři spolu nemůžou mít děti, ale díky genetickému šprýmu se jejich rasa reprodukuje spojením s Moroji.

Hned za Lissinými bodyguardy stáli zástupci morojského tisku a pokřikovali na královnu otázky, na něž odpovídala se svým typickým klidem. Vyvolal jsem v sobě trošku éteru, abych se mohl podívat na její auru, a ta se mi okamžitě rozzářila před očima. Byla převážně zlatá, což naznačovalo, že Lissa je uživatelka éteru stejně jako já. Ostatní barvy byly tlumené a roztrěsené, což prozrazovalo, že je nervózní. Nechal jsem



magie, rozběhl se davem a za divokého mávání rukama jsem křičel přes ten hluk: „Vaše Veličenstvo! Vaše Veličenstvo!“

Kupodivu mě uslyšela a naznačila mi, abych počkal, než zodpoví další otázku. Její strážci mi dovolili přijít blíž. To všechny zaujalo, zejména když přihlížející zjistili, komu dovolila přijít tak blízko. Bylo na nich vidět, že umírají touhou dozvědět se, o čem spolu budeme mluvit, ale strážci je udržovali v patričné vzdálenosti a navíc v místnosti panoval neskutečný hluk.

„Tak to je nečekané překvapení. Nemohl sis domluvit schůzku?“ zeptala se mě tiše a ve tváři si pořád zachovávala úsměv pro veřejnost. „Nevyvolalo by to tolik pozornosti.“

Pokrčil jsem rameny. „Všechno, co dělám, poslední dobou vyvolává pozornost. Už si toho ani nevšímám.“

V očích jí pobaveně zajiskřilo, takže jsem byl spokojený. „Co pro tebe můžu udělat, Adriane?“

„Spíš co pro tebe můžu udělat já,“ řekl jsem, povzbuzený svým předchozím nápadem. „Musíš mě a Sydney pustit, abychom šli hledat Jill.“

Vykulila oči a přestala se usmívat. „Pustit vás? Před měsícem jsi mě prosil, abych vám dovolila tady zůstat!“

„Já vím, já vím. A jsem ti za to vděčný. Ale tvoji lidi zatím Jill nenašli. Musíš povolát speciální pomoc se speciálními schopnostmi.“

„I kdybych povolala, ty i Sydney už jste přece svoje speciální schopnosti zkoušeli – a nenašli jste ji.“

„A právě proto nás musíš odtud pustit!“ vykřikl jsem. „Vrátíme se do Palm Springs a –“

„Adriane,“ přerušila mě Lissa. „Posloucháš se? Přišli jste sem proto, že vás pronásledovali alchymisté. A teď se chcete vydat rovnou mezi ně?“

„Ne tak, jak to říkáš. Myslel jsem, že bychom se tam proplížili tak, že o tom nebudou vědět, a –“

„Ne,“ přerušila mě znovu. „Rozhodně ne. Mám dost starostí i bez toho, abyste se vy dva nechali chytit alchymisty. Chtěli jste, abych vás ochránila, a to taky udělám. Takže pusť z hlavy nápady o tom, že se odtud vyplížíte. Brány jsou hlídané. Oba zůstanete tady v bezpečí.“

*V bezpečí, o které začínáme přicházet, pomyslel jsem si, když jsem si vybavil bezútešný pohled Sydneyných očí.*

*Drahoušku, zašeptala teta Taťána, začal jsi o bezpečí přicházet už dávno.*

„Jill hledají vynikající lidé,“ pokračovala Lissa, když jsem neodpovídal. „Je tam i Rose a Dimitrij.“

„Tak proč ji už nenašli? A pokud tě někdo chce sesadit, tak proč...“

Nedokázal jsem to dopovědět, ale smutek v Lissiných jadeitově zelených očích mi prozradil, že ví, co jsem chtěl říct. Kvůli zákonu, který se Lissa snaží změnit, musí mít vládnoucí panovník alespoň jednoho žijícího příbuzného. Kdyby někdo chtěl Lissu sesadit, stačilo by mu prostě jen zabít Jill a dokázat, že je mrtvá. Měli jsme štěstí, že se to ještě nestalo, ale zároveň to prohlubovalo záhadu kolem celé záležitosti. Z jakého jiného důvodu by Jill někdo unášel?

„Běž domů, Adriane,“ řekla mi Lissa něžně. „Promluvíme si později – v soukromí –, jestli chceš. Možná přijdeme na nějakou jinou možnost.“

„Možná,“ připustil jsem. Ve skutečnosti jsem tomu ale moc nevěřil.

Zanechal jsem Lissu jejím obdivovatelům a prodral se davem čumilů. Začínala se mě zmocňovat dobře známá temná nálada. Zašel jsem za Lissou z momentálního popudu, který mi na chvíli dodal naději. Když jsme tady

se Sydney hledali útočiště, netušili jsme, co se s Jill stane. Byla pravda, že Lissa nasadila na její hledání vynikající lidi – a dokonce jí neochotně pomáhali i alchymisté, což je organizace, pro kterou dřív pracovala Sydney. Přesto jsem se nemohl zbavit pocitu, že kdybychom se Sydney mohli být u toho, a ne se tady schovávat, jistě bychom Jill našli. Děje se tu něco, čemu zatím nerozumíme. Jinak by ji únosci přeče –

„No podívejme, kdo se rozhodl ukázat svůj zbabělý obličej.“

Zastavil jsem se a zamrkal. Byl jsem tak zamyšlený, že jsem si ani neuvědomoval, kde jsem. Nacházel jsem se asi v půli cesty domů na cestičce dlážděné kameny, která spojovala dvě budovy. Bylo to klidné místo stranou hlavní cesty, ideální pro přepadení. Cestu mi blokoval Wesley Drozdov, královský Moroj, který byl poslední dobou mou Nemesis. Spolu s ním tam postávalo i několik jeho kumpánů.

„Máš jich s sebou víc než obvykle, Wesi,“ poznamenal jsem mírně. „Vyhrabej jich ještě pár a možná se pak budeme moct pustit do férovýho boje.“

První pěst mě zasáhla ze zadu do ledvin a byla to taková rána, že mi vyrazila dech. Klopýtł jsem vpřed. Wesley ke mně přistoupil, a než jsem stačil zareagovat, zasadil mi pravý hák. I přes bolest jsem si uvědomil, že moje poznámka byla oprávněná. Wesley s sebou vzal celou skupinu proto, že jinak by se nemohl vyrovnat mojí magii éteru. Někdo mě kopl do kolene, až jsem spadl na zem. Došlo mi, jaký jsem byl idiot, že jsem šel veřejně mezi lidi. Wesley čekal, až se mu naskytne příležitost oplatit mi křivdy, a teď se dočkal.

„V čem je problém?“ zeptal se Wesley a tvrdě mě nakopl do břicha zrovna ve chvíli, kdy jsem se škrábal

na nohy. „Není tady tvoje žena dárkyně, aby tě zachránila?“

„Jo,“ přidal se další. „Kde je ta tvoje lidská děvka?“

Zažíval jsem takovou bolest, že jsem ani nedokázal odpovédět. Následovaly další kopance a už jsem ani nesledoval od koho. Nade mnou se vznášely jejich obličejové a já pár z nich poznal, což mi způsobilo šok. Nebyli to obvyklí Wesleyho kumpáni. Některé z nich jsem znal a dřív s nimi pařil na večírcích. Kdysi jsem je považoval za přátele.

Někdo mě udeřil do hlavy, až se mi před očima roztančily hvězdičky, takže jsem jejich tváře chvíli neviděl. Jejich urážky se slily v nesrozumitelnou kakofonii a následovala rána za ranou. V bolestech jsem se choulil do klubíčka a snažil se popadnout dech. Najednou se v tom zmatku ozval jasný hlas. „Co se tady sakra děje?“

Zamrkal jsem a pokusil se znovu zaostřit na okolní svět. Spatřil jsem silné ruce, jak uchopily Wesleyho a odhodily ho až k nedaleké budově. Trvalo asi vteřinu, než si jeho nohsledi uvědomili, že se něco pokazilo. Začali couvat jako vyděšené ovce a přede mnou se objevil známý obličej Eddieho Castila.

„Ještě někdo chce pokračovat?“ zakrákoral jsem. „Pořád je vás víc.“

Jejich počet se přesto nedal srovnávat s jediným Ed-  
diem, což moc dobře věděli. Neviděl jsem je všechny utíkat, ale aspoň jsem si to představoval a bylo to úžasné. Zavládlo ticho a po chvílce mi někdo pomohl vstát. Ohlédl jsem se a uviděl další známou tvář – Neila Raymonda.

„Můžeš chodit?“ zeptal se Neil s lehkým britským přízvukem.

Když jsem přenesl váhu na druhou nohu, trhl jsem sebou bolestí, ale přikývl jsem. „Jo. Pojďme teď domů a zjistíme, jestli mi něco nezlomili. A mimochodem, díky,“ do-

dal jsem. Každý mě podepřel z jedné strany a vydali jsme se pryč. „Je hezký, že Moroj v nesnázích se může spolehnout na galantní rytíře, co ho sledují.“

Eddie zavrtěl hlavou. „Byla to úplná náhoda. Zrovna jsme byli na cestě za tebou s novou zprávou.“

Po zádech mi přeběhl mráz a zastavil jsem se. „S jakou?“

Eddiemu se po tváři rozlil úsměv. „Klídek, je to dobrá zpráva. Aspoň myslím. Ale je nečekaná. Na tebe a na Sydney čeká u přední brány návštěva. Lidská návštěva.“

Kdybych netrpěl bolestí, asi by mi poklesla čelist. To byla opravdu nečekaná zpráva. Když si mě Sydney vzala a našli jsme útočiště mezi Moroji, odřízla se od většiny svých lidských známých. Bylo zvláštní, že se tu teď někdo z nich objevil. Navíc to nemohl být žádný alchymista, protože toho by ihned odmítli.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

Eddie se zazubil od ucha k uchu. „Jackie Terwilligerová.“

## 2. KAPITOLA

SYDNEY

„ACH, ADRIANE.“

Nic jiného jsem říct nedokázala, když jsem mu z obličeje vlhkým hadříkem otírala špínu a krev, přičemž jsem mu odhrnovala stranou jeho kaštanově hnědé vlasy. Obdařil mě lhostejným úsměvem, a přestože vypadal zuboženě, byl okouzlující.

„Sageová, nemluv tak nešťastně. Nebyl to beznadějný boj.“ Podíval se na Neila a jako na divadle hlasitě zašepтал: „Že jo? Řekni jí, že to nebyl beznadějný boj. Řekni jí, že jsem se držel.“

Neil vykouzllil znavený úsměv, ale než stačil něco říct, ozvala se Adrianova matka. „Adriane, drahý, teď není vhodná chvíle na žerty.“

Se svou vampýří tchyní jsem nesouhlasila v mnoha věcech, ale tentokrát jsme byly výjimečně zajedno. Pořád se nad námi vznášela tíživá atmosféra předchozí hádky a já si vyčítala, že jsem se víc nesnažila přimět Adriana, aby tady zůstal. Aspoň jsem mu měla říct, aby si s sebou vzal nějakého strážce, poněvadž tohle nebyl první střet s potíživisty. Strážci obvykle Moroje doprovázejí ve venkovním

světě, kde hrozí reálné nebezpečí od Strigojů. Jenže i tady nás spousta Morojů považuje za zvrácené zrůdy, protože jsme se vzali. Máme mnoho nepřátel. Čelili jsme mnoha hrozbám a pomlouvám, ale nikdy dřív to nepřerostlo ve fyzické násilí. Bylo neskutečné štěstí – i když to bylo zvláštní –, že Eddie s Neilem Adriana potkali.

Eddie odešel k přední bráně, aby k nám přivedl profesorku Terwilligerovou. Byla jsem tak rozrušená tím, co se Adrianovi přihodilo, že jsem až teď začala uvažovat, co proboha přivádí moji bývalou profesorku historie a učitelku magie do královské pevnosti mezi utajenou rasu vampýrů. Přestože jsem se v hloubi duše obávala, že její návštěva žádný pozitivní důvod nemá, těšila jsem se, že ji zase uvidím. Neviděly jsme se už několik měsíců. Adriana miluju a Daniella mi nevadí, ale umírám touhou po nějaké jiné společnosti.

„Nic zlomenýho nemám,“ trval na svém Adrian. „Nejspíš nebudu mít ani žádnou jizvu. To je škoda. Myslel jsem, že dobře umístěná jizva tady,“ dotkl se po straně svojí tváře, „by zdůraznila moje už tak dokonalé lícní kosti a navíc by mým rysům dodala na mužnosti a drsnějštví. Teda, ne že bych potřeboval být mužnější –“

„Adriane, dost,“ přerušila jsem ho. „Jsem ráda, že jsi v pořádku. Mohlo to dopadnout mnohem hůř. A stejně bys pro jistotu měl zajít k doktorovi.“

Zatvářil se, jako by se chystal pronést další kousavou poznámku, ale namísto toho moudře řekl: „Ano, dráhá.“

Pokusil se o andělský úsměv, který jen posílil moje podezření, že se mou radou rozhodně řídit nebude. Zavrtěla jsem hlavou, usmála se a políbila ho na tvář. Adrian. Můj manžel. Kdyby mi před rokem někdo řekl, že se vezmeme, myslela bych si, že si dělá legraci. Kdyby

mi někdo řekl, že si vezmu vampýra, myslela bych, že se dotýčný pomátl. Ale když jsem se teď na Adriana dívala, cítila jsem ohromnou lásku, přestože mezi námi ještě před chvílí panovalo napětí. Už bych si bez něj svůj život nedovedla představit. To by nešlo. Dovedla bych si představit život s ním, který by nezahrnoval to, že budeme zavřeni v několika místnostech s jeho matkou, zatímco moji i jeho lidé spřádají proti nám plány? Rozhodně. Líbila by se mi jakákoli budoucnost s ním, ale teď musíme zůstat tady, dokud se nepříhoda něco převratného. Venku, za branami královského dvora, mě moji lidé chtějí uvěznit. Na královském dvoře mu jeho lidé chtějí ublížit. Ještěže v těchhle pokojích jsme v bezpečí. A co je nejdůležitější – jsme spolu.

Zaklepání na dveře zachránilo Adriana od dalšího napomínání. Daniella šla otevřít a ve dveřích se objevil Eddie. Kdykoli jsem ho viděla, musela jsem se usmát. V Palm Springs jsme se vydávali za dvojčata, protože máme oba tmavě blond vlasy a hnědé oči. Časem jsem ho začala považovat za opravdového bratra. Zním jen málo lidí, kteří jsou tak odvážní a loajální jako on. Jsem hrdá na to, že ho můžu nazývat svým přítelem, a proto mě hrozně bolí vidět, jak se trápí nad ztrátou Jill. Neustále se tvářil pronásledovaně a občas jsem si dělala starosti, jestli je vůbec schopen se o sebe postarat. Už se skoro vůbec neholil a měla jsem dojem, že s jídlem se obtěžuje jen proto, aby mohl dál trénovat a zůstat ve formě, až se najdou Jillini únosci. Ale obavy o Eddieho jsem odsunula stranou v momentě, kdy jsem uviděla, koho to k nám přivedl. Rozběhla jsem se přes celou místnost a sevřela ji v drtivém objetí, což ji překvapilo. Profesorka Terwilligerová – nedokázala jsem se přimět oslovovat ji Jackie, ačkoli už nejsem její studentka – změnila můj život v mnoha



směrech. Ujala se role, kterou dřív zastával můj otec – učila mě tajem starobylého umění. Ale na rozdíl od něj k tomu nepřistupovala tak, že jsem ze sebe měla špatný pocit. Povzbuzovala mě a podporovala a díky ní jsem si připadala schopná a že za něco stojím, i když jsem nebyla vždy dokonalá. Od doby, kdy jsem přišla na královský dvůr, jsme spolu komunikovaly jen telefonicky a já si až teď uvědomila, jak moc mi chyběla.

„Pane jo,“ poznamenala se smíchem a snažila se mi oplatit objetí. „Takové přivítání jsem tedy nečekala.“ Její snaha ale působila dost nemotorně, protože v jedné ruce svírala pytel a v druhé něco, co vypadalo jako přepravka na zvířata.

„Už vám to konečně můžu vzít?“ zeptal se Eddie a převzal od ní přepravku. Až teď mě pořádně objala. Ucítila jsem z ní vůni pačuli a orientálních květin, což mi připomnělo bezstarostné časy, kdy jsme spolu pracovaly na kouzlech. Vyhrkly mi slzy, a tak jsem rychle odstoupila a otřela si oči.

„Jsem ráda, že jste přijela,“ řekla jsem ve snaze mluvit věčně. „Jsem překvapená, ale ráda. Musela jste mít náročnou cestu.“

„To, co mám na srdci, ti zkrátka musím povědět osobně.“ Posunula si brýle na nose a pohledem přejela všechny ostatní v místnosti. „Neile, ráda tě zase vidím. A Adriane, těší mě, že z tebe Sydney nakonec udělala pravého muže.“

Zasmál se a představil jí Daniellu. Chovala se zdvořile, ale zachovávala si odstup. Morojové jako ona, kteří žijí v ústraní na královském dvoře, obvykle nemívají mnoho lidských přátel. Myšlenka na lidi ovládající magii je pro Moroje stejně podivná jako pro alchymisty, ale Danielle jsem musela přičíst k dobru, že se snažila to všech-

no nějak přijmout. Sice si pokaždé nevhod načasovala svůj příchod a nedocházelo jí, že nás ruší během romantických chvil, ale nemohla jsem popřít, že za poslední rok se i její život dramaticky změnil.

„Pojďte dál,“ vyzvala jsem profesorku Terwilligerovou. Chodilo k nám tak málo návštěv, že jsem už skoro zapomněla na základy pohostinnosti. „Posaďte se a já vám přinesu něco k pití. Nemáte hlad?“

Zavrtěla hlavou a vydala se za mnou do kuchyně. Ostatní kromě Eddieho, který pořád držel v ruce přepravku, nás následovali. „Nic nepotřebuju,“ ujistila mě. „A možná ani nebudeme mít čas. Vlastně doufám, že jsem nepřišla příliš pozdě.“

Při jejích slovech se mi zježily chloupky vzadu na krku, ale než jsem stihla zareagovat, Eddie si odkašlal a zvedl přepravku. Teď už jsem viděla, že je v ní kočka. „Mám s ní něco udělat?“

„S ním,“ opravila ho profesorka Terwilligerová. „Pan Bojangles klidně počká uvnitř, zatímco si budeme povídat. A pokud se nepletu, budeme ho pak potřebovat.“

Adrian po mně střelil tázavým pohledem, ale já jsem jen pokrčila rameny.

Všichni jsme se shromáždili kolem stolu v kuchyni. Já jsem seděla, Adrian stál za mnou a ruce měl položené na mých ramenou. Koutkem oka jsem zaznamenala, jak se na jeho snubním prstenu z bílého zlata třpytí rubíny. Profesorka Terwilligerová usedla naproti mně a ze svého pytle vytáhla vyřezávanou dřevěnou krabičku. Zdobily ji ornamenty s květinovými motivy, zřejmě ručně vyřezávané. Položila krabičku na stůl a posunula ji ke mně.

„Co je to?“ zeptala jsem se.

„Doufala jsem, že mi to povíš ty,“ řekla. „Přišlo to před pár týdny. Někdo mi to nechal na prahu. Nejdřív

jsem myslela, že je to nějaký dárek od Malachiho, i když to není jeho styl.“

„Jistě,“ souhlasil Adrian. „Granáty, vojenský vesty... to jsou jeho obvyklý dary.“ Malachi Wolfe byl podivínský instruktor sebeobrany, u něhož jsme se kdysi s Adrianem učili a který zcela nepochopitelně získal srdce profesorky Terwilligerové.

Usmála se Adrianově poznámce, ale nespouštěla oči z krabičky a pokračovala: „Brzy jsem zjistila, že je magicky zapečetěná. Vyzkoušela jsem nejrůznější odemykací kouzla, obvyklá i vzácná, ale neuspěla jsem. Ať už to udělal kdokoli, jeho kouzlo je extrémně silné. Za posledních pár týdnů jsem vyčerpala už všechny zdroje a nakonec jsem krabičku vzala k Inez. Pamatuješ si ji, že ano?“

„Na tu se dá těžko zapomenout,“ ujistila jsem ji a vzpomněla si na úctyhodnou vetchu starou čarodějnici z Kalifornie, která má doma všechno vyzdobené růžemi.

„To jistě. Řekla mi, že zná mocné kouzlo, které nejspíš krabičku otevře, jenže to nevyšlo, protože kouzlo uzamčení se váže k určité osobě, která jediná je schopná ji otevřít.“ Profesorka Terwilligerová se zatvářila utrápeně. „Nepoznala jsem to. A ta osoba zjevně nejsem já. Inez si myslí, že ten, pro koho je krabička určena, ji otevře bez potíží. A tak jsem dospěla k závěru, že je nejspíš určena pro tebe.“

Vytřeštila jsem oči. „Ale proč by ji pro mě dávali k vám?“

Profesorka Terwilligerová se rozhlédla kolem. „Na tuhle adresu by se těžko něco doručovalo. Škoda, že jsem na to nepřišla dřív. Naštěstí to vypadá, že ať už je uvnitř cokoli, nepodléhá to časem zkáze.“

Zadívala jsem se na krabičku z nového úhlu pohledu a pocítila nedočkavost i obavy. „Co bych měla udělat?“

„Otevři ji,“ poradila mi jednoduše profesorka. „Ale ostatním doporučuju, aby ustoupili stranou.“

Daniella rychle poslechla, ale Adrian a dhampýři zůstali, kde byli. „Udělejte, co říká,“ řekla jsem jim.

„Co když je v tom bomba?“ chtěl vědět Eddie.

„S největší pravděpodobností dokážu minimalizovat škody vůči Sydney, ale nemůžu to zaručit i u vás ostatních,“ prohlásila profesorka Terwilligerová.

„S největší pravděpodobností?“ dotázal se Adrian. „Možná, že to je způsob alchymistů, jak tě konečně dostat.“

„Možná, ale ti nejsou zrovna fandové lidské magie. Nedovedu si představit, že by začarovali krabičku.“ Povzdechla jsem si. „Prosím, radši ustupte. Nic se mi nestane.“

To jsem samozřejmě s jistotou vědět nemohla, ale kluci po dalším přemlouvání konečně poslechli. Profesorka Terwilligerová vytáhla malý sáček a vysypala z něj na stůl trochu žlutého prášku, který byl cítit jako koření. Zamumlala řecké zaklínadlo a já ucítila, jak se kolem nás ve vzduchu vznáší magie – můj druh magie. Už dlouho jsem ji necítila a teď mě překvapilo, jak opojně to na mě působí. Když dokončila ochranné kouzlo, povzbudivě na mě kývla.

„Do toho, Sydney. Jestli to neotevřeš normálně, zkus základní odemykací kouzlo.“

Položila jsem prsty na víčko a zhluboka se nadechla. Když jsem zkusila víčko otevřít, nic se nestalo, ale to se dalo čekat. I kdyby měla profesorka Terwilligerová pravdu a krabička byla určena pro mě, neznamená to, že to bude jednoduché. Při pronášení slov odemykacího kouzla mi na mysli vytanulo několik otázek. Je to opravdu pro mě? Jestli ano, tak od koho? A co je nejdůležitější – proč?

Vyslovila jsem kouzlo, a přestože se na krabičce nic nezměnilo, všichni jsme uslyšeli cvaknutí. Znovu jsem zkusila otevřít víčko a tentokrát snadno povolilo. A co bylo ještě lepší, uvnitř nebyla žádná bomba. Po krátkém zaváhání všichni přistoupili blíž, aby se podívali, co se v krabičce skrývá. Bylo v ní několik složených papírů a na nich jediný vlas. Opatrně jsem ho zvedla a prohlížela si ho ve světle. Byl blondatý.

„Nejspíš tvůj,“ prohlásila profesorka Terwilligerová. „Abys mohla kouzlo svázat s určitou konkrétní osobou, potřebuješ něco, co je součástí příjemce. Vlasy. Nehty. Kůži.“

Pokrčila jsem nad tím nos a rozložila první papír. Snažila jsem se nemyslet na to, jak někdo mohl získat můj vlas. Ukázalo se, že papír je leták s reklamou na muzeum robotů v Pittsburghu. Bylo by to komické, kdyby přes obrázek jednoho exponátu, Raptorbota 2000, nebylo napsáno: POJĎ SI HRÁT, SYDNEY. Zadrhl se mi dech a ostře jsem vzhlédla. Všichni ostatní se tvářili stejně nechápavě jako já. To písmo jsem neznala.

„Co je na tom dalším papíru?“ zeptal se Neil.

Taky byl složený a lesklý, jako by ho někdo vytrhl z časopisu. Na první pohled to vypadalo jako nějaká reklama pro turisty. Rozložila jsem ho a uviděla obrázek penzionu v Palo Alto. „Co to má společného s muzeem robotů v Pittsburghu?“

Profesorka Terwilligerová strnula. „Nemyslím, že tohle je ta stránka, kterou bys měla vidět.“

Otočila jsem papír a zalapala jsem po dechu, když jsem to uviděla.

Jill.

Na tuhle reklamu už jsem skoro zapoměla. Před dávnými časy – nebo mi to tak aspoň připadalo – Jill krát-

ce pracovala jako modelka pro jednu návrhářku z Palm Springs. Tak velké porušení bezpečnostních zásad jsem nikdy neměla dovolit. Fotka, na kterou jsem se teď dívala, ale byla pořízena v tajnosti, proti mé vůli. Jill na ní měla obrovské pozlacené sluneční brýle a přes husté kudrnaté vlasy měla uvázaný šátek barvy pavích per. Dívala se na shluk palem, a pokud ji někdo dobře neznal, těžko by poznal, že je to ona. Většina lidí by nejspíš ani nepoznala, že je Morojka.

„Co to sakra je?“ vyštěkl Eddie. Tvářil se, jako by mi chtěl papír vyrvat z rukou. Jen málo věcí ho dokáže vyvést z míry a Jillino bezpečí je jedna z nich.

Nevěřičně jsem zakroutila hlavou. „Nevím o tom o nic víc než ty.“

Adrian se přese mě naklonil a zvedl první papír. „Určitě to neznamená, že Jill vězní v muzeu robotů? V Pittsburchu?“

„Musíme vyrazit,“ prohlásil Eddie zapáleně. Otočil se ke dveřím, jako by se mýnil rovnou vydat na cestu.

„Já musím vyrazit,“ řekla jsem a ukázala na leták, který držel Adrian. „Ta krabička byla pro mě. Dokonce i ten vzkaz je adresován mně.“

„Nepojedeš tam sama,“ opáčil Eddie.

„Nepojedeš nikam,“ prohlásil Adrian. Odložil papír. „Před svým menším střetem s Wesleyem jsem mluvil s Jejím Veličenstvem. Jasně mi řekla, že tobě ani mně nedovolí opustit královský dvůr.“

Při pohledu na Jillin obličej jsem pocítila bolest a výčitky svědomí. Jill. Je nezvěstná už téměř měsíc. Zoufale jsme čekali na nějaké vodítko a teď jsme ho konečně dostali. Ale jak říkala profesorka Terwilligerová – není už příliš pozdě? Co všechno se stalo, než se ta krabička dostala až sem?

„Musím,“ řekla jsem. „Tohle v žádném případě nemůžu ignorovat. Adriane, dobře to víš.“

Naše pohledy se setkaly. Proběhla mezi námi spousta pocitů a nakonec přikývl. „Ano.“

„Přece nemyslíš, že mě tady Lissa bude držet násilím.“

Povzddechl si. „To nevím. Ale správně mi připomněla, že po všech problémech, které jsme jí nadělali tím, že jsme tady, by měla problémů ještě víc, kdybychom odešli a dopadli by nás alchymisté. Musíme se pokusit nějak se odtud vyplížit..., ale nepřekvapilo by mě, kdyby u bran prohlíželi auta.“

„Něco takového jsem předpokládala,“ ozvala se profesorka Terwilligerová. Svůj šok už překonala a teď se chovala věcně a prakticky jako dřív, což mě neskutečně uklidňovalo. „Proto jsem přijela připravená. Mám způsob, jak tě propašovat ven, Sydney. Pokud jsi k tomu ovšem ochotná.“ Zadívala se na Adriana. „Obávám se, že jen Sydney.“

„V žádném případě,“ namítl okamžitě. „Jestli jde ona, jdu taky.“

„Ne,“ namítla jsem pomalu. „Má pravdu.“

Povytáhl obočí. „Ty tam venku riskuješ mnohem víc než já. Nenechám tě jít do nebezpečí a nebudu sám sedět tady v bezpečí, takže ne—“

„Tak to není,“ skočila jsem mu do řeči. Po chvílce jsem se opravila. „Teda, samozřejmě že chci, abys byl v bezpečí, ale poslouchej, cos právě řekl. Když půjdu ven já, riskuju víc, protože alchymisté mě hledají. Jenže teď mě nehledají, protože si myslí, že jsem s tebou zavřená v bezpečí. A dokud si to budou myslet, nebudou mě hledat. Mě tady u dvora nikdo nevidá, ale tebe vidají, když chodíš k dárcům. Kdybychom zmizeli oba, mohlo by se

alchymistům donést, že jsme odjeli. Ale když tě lidi budou dál vídat...“

Adrian se ušklíbl. „Tak si budou myslet, že jsi tady taky a jenom se schováváš před zlými vampýry.“

„Budeš součástí mého krytí,“ řekla jsem a položila ruku na jeho. „Vím, že se ti to nelíbí, ale opravdu nám to pomůže. Takhle budu mít možnost volně se pohybovat po světě a pokusit se přijít na to, jak tohle,“ kývla jsem k letáku s roboty, „souvisí s Jill.“

Chvilí mu trvalo, než odpověděl. Poznala jsem na něm, že uznává, že můj argument je pravdivý, ale přesto se mu to nezamlouvá. „Prostě mě trápí pomyslení, že ty budeš někde venku a já tady budu jen tak sedět.“

„Nebude sama,“ ujistil ho Eddie. „Já žádnou práci nemám a nikdo po mně nejde. Z královského dvora můžu kdykoli svobodně odejít.“

„Já taky,“ přidal se Neil.

„Jeden z vás tady musí zůstat s Adrianem,“ namítla jsem. „Jen pro případ, že by se opakovalo něco jako dneska. Neile, zůstaneš? A Eddie, ty to půjdeš se mnou prověřit?“

Vyznělo to jako požadavek, dokonce jako prosba o laskavost, ale dobře jsem věděla, že Eddie by nic nedělal raději, než hledal Jill.

„Tak dohodnuto,“ uzavřel to Adrian, jakmile oba dhampýři souhlasili. „Zůstanu tady a budu tě krýt, ale jakmile se objeví způsob, jak bych se k vám mohl přidat, aniž bych nás prozradil, udělám to.“

Znovu jsem se mu podívala do očí a přála si, aby to tak mohlo být. Chtěla jsem mu říct, že mě mrzí, že jsme se pohádali a že se nesnažím mu do něčeho mluvit. Dělal jsem si starosti. Miluju ho tolik, že prostě chci, aby byl v bezpečí. Doufala jsem, že to všechno ví. Teď před



tolika lidmi jsem na něj ale mohla jen souhlasně kývnout.

Profesorka Terwilligerová nás všechny pozorovala s pobavením. „Všichni už jste se rozhodli, jaké statečné role se ujmete?“ zeptala se. Usmála se na mě. „Nezdá se mi, že bys byla zvědavá na můj plán, jak tě odtud chci dostat, Sydney.“

Pokřčila jsem rameny. „Důvěřuju vám, madam. Když říkáte, že znáte způsob, tak tomu věřím. Co to bude obnášet?“

Když mi to pověděla, v místnosti zavládlo ticho. Všichni jsme na ni ohromeně civěli a nakonec promluvil Adrian. „Páni,“ poznamenal. „Nemůžu říct, že bych něco takovýho čekal.“

„To asi nikdo,“ uznal Eddie.

Profesorka Terwilligerová se zadívala na mě. „Půjdeš do toho, Sydney?“

Polkla jsem. „Asi budu muset. A už bychom neměli marnit čas.“

„Než propukne to veselí, mohl bych si se svou ženou promluvit?“ zeptal se Adrian.

„Samozřejmě,“ přitakala profesorka Terwilligerová a velkoryse mávla rukou.

Adrian mě vedl pryč a na ostatní křikl: „Bavte se mezi sebou.“ Odvedl mě do naší ložnice a neřekl nic, dokud za námi nezavřel dveře. „Sydney, uvědomuješ si, že je to šílenství, vid? A neříká se mi to lehko.“

Usmála jsem se a přitáhla si ho k sobě. „Já vím. Ale oba taky víme, že v žádném případě nemůžu ignorovat vodítko, které nás možná zavede k Jill.“

Zachmuřil se. „Přál bych si dělat něco víc než tě jenom krýt,“ řekl. „Ale jestli je to potřeba...“ Povzdechl si. „A taky mi připadá šílený, že odjedeš po tom, co jsme si tak těžce vydobyli, že můžeme být tady a spolu.“

„Jo, ale...“ Zaváhala jsem a následující slova se mi neříkala právě lehko. „Nemůžeš říct, že takhle jsme si to představovali.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se, ale z jeho výrazu mi bylo jasné, že přesně ví, jak to myslím.

„Adriane, není pochyb o tom, že tě miluju a chci s tebou žít. Ale tenhle styl života..., kdy se schováváme před tvými i mými lidmi..., kdy je tady pořád tvoje matka... Nevím. Možná je dobrý nápad mít nějaký prostor.“

Vykulil svoje zelené oči. „Chceš ode mě utéct?“

„Ne, samozřejmě že ne! Ale chci všechno přehodnotit a vymyslet, jak bychom mohli žít životem, jaký opravdu chceme.“ Povzdechla jsem si. „A samozřejmě víc než to...“

„Musíme najít Jill,“ prohlásil.

Přikývla jsem, opřela si hlavu o jeho hrud' a naslouchala pravidelnému tlukotu jeho srdce. Když jsem pomyslela na to, co všechno se za poslední rok stalo a čím vším jsme si prošli, moje předchozí emoce se mi vrátily. Museli jsme náš vztah tajit, a když se to provalilo, alchymisté mě uvěznili a snažili se mi vymýt mozek, abych se vrátila do jejich řad. Každou chvíli s Adrianem teď považuju za vzácný dar, ale užívat si to a obrátit se zády k Jill..., to by bylo sobecké.

„Najít ji je teď důležitější než my dva,“ řekla jsem.

„Já vím,“ povzdechl si a vtiskl mi polibek na čelo. „To je taky jeden z důvodů, proč tě miluju – že o tomhle vůbec nepochybuješ. A kdyby se naše role obrátily, taky bys mi dovolila jít.“

„Takhle fungujeme,“ řekla jsem prostě.

„Přísahám, že až budu mít dojem, že se odtud můžu bezpečně vytrazit, přijedu za tebou. Nebudeš sama.“

Dotkla jsem se svého srdce. „To nejsem nikdy. Vždycky tě tady cítím.“

Sklonil se ke mně a dlouze mě políbil takovým způsobem, že mi žár prostoupil celým tělem až do konečků prstů. Neodbytně jsem si začala uvědomovat, že se za námi nachází postel. Odtrhla jsem se od Adriana, abychom se náhodou nenechali unést.

„Budu zpátky dřív, než vůbec postřehneš, že jsem pryč,“ ujistila jsem ho a znovu ho objala. „Pokud vyjde všechno podle plánu, přijede se mnou i Jill.“

„Pokud všechno vyjde podle plánu,“ opáčil, „poté, co se změní zákon, nám kdykoli může zavolat ten, kdo ji unesl, a říct nám, že už ji pustil a že Jill je na cestě domů.“

Usmála jsem se tomu, ale žádná opravdová radost v tom nebyla. „To by bylo milé.“

Znovu jsme se políbili a vrátili se za ostatními. Uvědomila jsem si, že ačkoli už je to zase mezi Adrianem a mnou v pořádku, nedobrali jsme se k žádnému závěru naší poslední hádky. Pořád ještě musíme vyřešit spoustu věcí a největší z nich je Adrianovo neustálé flirtování s éterem. Ale šanci říct mu to jsem už prošvihla, a tak mi nezbývalo než doufat, že se mu nic nestane.

Než jsme se vrátili z ložnice, profesorka Terwilligerová stačila přeměnit naši kuchyň v čarodějnickou dílnu. Stůl byl pokrytý lahvičkami a sáčky s nejrůznějšími komponenty. Profesorka zrovna na sporáku vařila vodu. Něco do ní nasypala a pára okamžitě začala vonět anýzem.

„Dobře, dobře,“ poznamenala, sotva vzhlédla. „Už jsi zpátky. Odměřila bys mi prosím dvě čajové lžičky prášku z řepy?“

Stoupla jsem si vedle ní a v tu chvíli jsem měla pocit, že tohle už jsem jednou zažila. Jako bych se vrátila do starých časů. Ne že bych tehdy žila bez stresu. Učit se od profesorky magii bylo náročné psychicky i fyzicky a k tomu jsem ještě měla starosti s Adrianem a ostatními.

Ten dobře známý pocit byl příjemný i proto, že mi práce s magií chyběla. Pořád jsem sice trénovala, ale za dobu u dvora jsem neprovedla žádné takhle velké kouzlo. Kouzlo, které mi mělo pomoci uniknout, vyžadovalo několik hodin práce nás obou. Adrian a ostatní se snažili nějak zabavit a Eddie si odešel pro věci, protože nikdo nevěděl, co všechno se může v Pittsburghu stát a jak dlouho tam budeme.

*Jill, doufala jsem v duchu. Prosím, ať se dostaneme do toho muzea robotů a najdeme tam Jill, jak prodává lístky.*

Samozřejmě jsem pochybovala, že to bude takhle jednoduché.

Kolem čtvrté hodiny ranní jsme s profesorkou Terwilligerovou dokončily práci. Podle vampýřího režimu byl téměř prostředek dne. Já už na ten režim byla zvyklá, ale na profesorce byly znát stopy únavy. Bylo mi jasné, že umírá touhou po kávě, jenže káva redukuje účinky magie a ona bude muset po cestě používat ještě menší kouzla. Konečné kouzlo bylo nicméně na mně, a jak jsme se s k němu blížily, začala jsem pochybovat o smyslu toho, co se chystám udělat.

„Možná by bylo jednodušší prostě mě propašovat v kufru auta,“ řekla jsem a pozvedla lektvar, který jsme právě uvařily.

„Je dost pravděpodobný, že při odjezdu auta prohlížejí,“ namítl Adrian. „A hlavně to její. Lissa mi jasně řekla, že nechce, abychom odjeli.“

Odněla jsem lektvar k zrcadlu, které profesorka Terwilligerová právě stavěla. Zmocnila se mě nová obava. „Myslíš, že mi dovolí se vrátit, když zjistí, že jsem odjela?“

Na to nikdo neznal odpověď, až profesorka Terwilligerová pragmaticky prohlásila: „Vždycky tě můžeme propašovat zpátky stejně jako teď ven.“

Ušklíbla jsem se a podívala se na hrnek ve svých rukou. Uvažovala jsem, jak mi po tom asi bude. Profesorka Terwilligerová už postavila v obýváku velké zrcadlo, které vzali z Danielliny ložnice. Pak přinesla přepravku a otevřela ji. Bílý kocour s mourovatými zrzavými fleky – pan Bojangles – vylezl ven a v klidu se usadil před zrcadlem. Kdybych nevěděla, jak se věci mají, pomyslela bych si, že obdivuje svůj odraz.

„Znáš ta slova?“ zeptala se mě profesorka Terwilligerová.

Přikývla jsem a poklekla vedle kocoura. Během naší dnešní práce jsem si je vryla do paměti. „Měla bych ještě něco vědět, než se to stane?“

„Hlavně pamatuj na to, abys koukala na kocoura, až začneš s kouzlem,“ připomněla mi profesorka Terwilligerová.

Naposledy jsem se ohlédla ke dveřím. „Brzy se uvidíme, snad.“

„Hodně štěstí,“ řekl Neil.

Adrian mi dlouze pohlédl do očí, a ačkoli nahlas nic neřekl, mlčky mi sděloval milión věcí. Okamžitě se mi vrátila sentimentální nálada a v krku se mi udělal knedlík. Tolik jsme bojovali, abychom se sem dostali, a já teď utíkám. *Neutíkám*, opravila jsem se v duchu. *Jdu zachránit Jill*. To, co jsme si před chvílí s Adrianem řekli, byla pravda. Vzájemně se milujeme, ale nejsme takoví sobci, abychom se kvůli naší lásce obrátili zády k někomu, na kom nám záleží.

Nepatrně jsem se na něj usmála a pak jsem vypila lektvar. Chutnal trochu po pepři a nebyl vyloženě odporný, ale pro zábavu bych ho rozhodně nepila. Když jsem hrnek vyprázdnila, odložila jsem ho a zadívala se do zrcadla na odraz kocoura vedle mě. Pan Bojangles tam pořád spokojeně seděl, takže jsem předpokládala, že ho profe-

sorka Terwilligerová k tomuto účelu vybrala právě kvůli jeho klidné povaze. Vyvolala jsem v sobě magii, pustila z hlavy okolní svět a soustředila se jen na kouzlo. Pronesla jsem latinská slova a pořád se přitom dívala na kocoura. Kromě fyzické práce kouzlo vyžadovalo také spoustu osobní síly, takže když jsem skončila se zaklínadlem, cítila jsem se naprosto vyčerpaná z množství magie, které jsem použila a která už začínala působit.

Oči jsem stále upírala na kocoura, ale moje vidění se náhle změnilo. Vlastně jsem začala vidět úplně jinak. Zrzavá barva na kočce se ztlumila do šedé a vzorek na jeho kožíšku se vyostřil. V mourovatých flecích jsem zaznamenala větší nuance a detaily. Všechno vypadalo neuvěřitelně jasně, jako by svítla všechna světla. Několikrát jsem zamrkala, jestli se mi to nezdá, a zaznamenala jsem, že se čím dál tím víc blížím k podlaze. Něco mi spadlo přes obličej, takže jsem najednou neviděla vůbec nic. Jak jsem se snažila vyprostit, došlo mi, že je to moje tričko. Znovu jsem se podívala do zrcadla a zjistila jsem, že se dívám na dvě kočky.

Jedna z nich jsem byla já.

„No nazdar.“

Adrianův hlas jsem hned nepoznala. Pořád jsem byla natolik člověkem, abych rozuměla lidské řeči, ale moje nové uši zpracovávaly zvuky úplně jiným způsobem. Vlastně jsem toho slyšela mnohem víc než dřív a obvyklé zvuky se mi zdály mnohem hlasitější. Jenže jsem neměla čas o tom uvažovat, protože mě náhle popadly dvě ruce a strčily mě do kočičí přepravky. Dvířka se zavřela.

„Nechceme, aby se popletli,“ prohlásila profesorka Terwilligerová.

„Kam dáte tu druhou?“ zeptala se Daniella.

„Kam chcete,“ odvětila profesorka Terwilligerová.

„Nemůžu si ho vzít s sebou. Strážci mě viděli přijíždět s jednou kočkou. Musí mě vidět s jednou zase odjíždět.“

„Co?“ Mým uším připadal hlas mojí tchyně jako pronikavé vřeštění. „To stvoření tady zůstane?“ Už to tak bylo. Že se její snacha proměnila ve zvíře? Žádný problém. Ale starat se o kočku? Katastrofa!

„Seženu vám kočičí záchod a nějaké krmení,“ nabídl se ochotně Neil.

Skrz kovové mřížky přepravky jsem uviděla Adriánův obličej. Zíral na mě. „Co novýho, kočičko? Je ti tam dobře?“

Ze zvyku jsem se mu pokusila odpovědět, ale vyšlo ze mě jen polovičaté zamňoukání.

Svět se se mnou rozhoupal, jak někdo zvedl přepravku. Snažila jsem se udržet rovnováhu. „Teď není čas na klábosení,“ prohlásila profesorka Terwilligerová. „Musíme vyrazit.“

Adrian ji zřejmě následoval, protože jsem skrz mřížku znovu uviděla jeho obličej. „Buď opatrná, Sageová. Miluju tě.“

Profesorka Terwilligerová a Eddie se rozloučili s ostatními a zamířili ke dveřím. Prošli jsme budovou ven. Věděla jsem, že je pořád ještě noc, ale svět za škvírkami přepravky vypadal úplně jinak, než jsem byla zvyklá. Mému zostřenému zraku připadaly lampy na ulici hrozně zářivé, a ačkoli jsem neviděla všechny barvy spektra, viděla jsem mnohem lépe než svýma lidskýma očima. Měli jsme asi hodinu, než kouzlo přestane účinkovat. Můj doprovod kráčel rychlou chůzí přes pozemky královského dvora na parkoviště pro návštěvníky.

Tam profesorka Terwilligerová otevřela svoje půjčené auto a přepravku se mnou odložila na zadní sedadlo. Tím pádem už jsem moc neviděla, co se kolem mě děje,

ale všechno jsem slyšela. U hlavní brány se strážci profesorky vyptávali na její návštěvu a chtěli vědět, proč s ní je Eddie.

„Zrovna jsem chtěl odjet,“ odpověděl pohotově, ale ne defenzívně. „Musím si vyřídit jisté osobní záležitosti a ona mi nabídla, že mě sveze.“

„Vím, že silnice za královským dvorem nejsou za tmy právě bezpečné,“ dodala profesorka Terwilligerová. „Takže mi společnost opravdu nevádí.“

„Počkejte si. Vždyť slunce vyjde ani ne za hodinu,“ řekl strážce.

„Nemám čas,“ odpověděla. „Musím stihnout letadlo.“

Jak Adrian předpokládal, strážci důkladně prohledali celé auto a já zaslechla, jak jeden šeptá druhému: „Ujistí se, že tam nejsou žádní černí pasažéři.“

Byla jsem čím dál nervóznější a nervozita mě přiměla k podivné činnosti – začala jsem divoce mávat ocasem.

Přede mnou se objevil obličej dhampýra, který na mě zamlaskal. „Ahoj, kotě. Kotě.“

Raději jsem nereagovala, protože jsem se bála, že bych na něj mohla zasyčet.

Strážci nás nakonec propustili a my se ocitli na silnici, osvobozeni od místa, které mi poslední měsíc bylo útočištěm i vězením. Profesorka Terwilligerová pokračovala v jízdě ještě asi půl hodiny, abychom ujeli dostatečnou vzdálenost od královského dvora, a na dálničním odpočívadle uprostřed volné krajiny zastavila. Jakmile zaparkovala, otevřela přepravku, takže jsem mohla vylézt na zadní sedadlo. Vedle mě položila hromadu oblečení.

„Tak, a je to,“ prohlásila a vrátila se zase na sedadlo řidiče. „Asi jsem ti měla říct dřív, že... je mnohem snazší se do tohohle kouzla dostat než se z něj vrátit.“



## 3. KAPITOLA

ADRIAN



PO SYDNEYINĚ ODJEZDU MI MINUTY PŘIPADALY jako hodiny. Přecházel jsem po našem malém apartmánu a svíralo se mi srdce, jako bych se připravoval na nejhorší. Obával jsem se, že se každou vteřinou dozvím, že plán nevyšel a že strážci odhalili Sydney, jak se snaží opustit královský dvůr.

„Drahý, musíš to dělat?“ zeptala se mě matka. „Rozrušuješ zvířata.“

Zastavil jsem se a zadíval se na pana Bojanglese, který obezřetně pozoroval Skokana – malého kouzelného dráčka, jehož Sydney vyvolala už dřív tohoto roku. Skokan se stal ve všech směrech naším domácím mazlíčkem a sledoval kocoura s nadšením, které zjevně nebylo opětováno.

„Nemyslím, že je to mnou, mami. Oni jen –“

Přerušilo mě zabzučení mého mobilu. Skočil jsem po něm tak rychle, že to překvapilo jak kocoura, tak draka. Na displeji jsem si přečetl stručnou a jasnou zprávu od Eddieho: *Dostali jsme se ze dvora. Všechno v pořádku.*

Odepsal jsem mu: *Pořád ještě jsem ženatý s kočkou?*

Ano, přišla mi vzápětí odpověď, o chvílku později následovaná dovysvětlením: *Ale profesorka T. přísahá, že je to jen dočasné.*

Nervozita mě trochu přešla, ale ne docela. Napsal jsem: *Dej mi vědět, až se vrátí.*

O dvacet minut později mi přišla další zpráva, tentokrát od Sydney. *Zpátky v lidské podobě. Všechno se zdá normální.*

*Všechno?* zeptal jsem se.

*No, kromě nutkové potřeby honit laserová světýlka, odpovídala.*

*Pokud je tohle ten nejhorší účinek, tak to беру. Dál mě informuj. Miluju tě.*

*Taky tě mňauuju,* odepsala. Okamžitě se ale opravila: *Myslela jsem to tak, že tě miluju.*

S úsměvem jsem odložil telefon, ale stejně mi nepřipadalo, že je všechno v pořádku. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že jsme se Sydney všechno tak docela neurovnali, a to jsem zatím ani neuvažoval o fyzickém ohrožení, kterému teď bude muset čelit. Dokázala se tajně dostat z královského dvora... Jenže teď je možné, že na ni čeká stejná hrozba, kvůli které jsme tady našli azyl.

*Jedině pokud se dozvědí, že je pryč,* připomněla mi teta Taťána. Jen málokdy se stávalo, že mi byla nápomocná. *Dokud ji nikdo nehledá – a ona se nijak neodhalí –, bude v bezpečí. Tak to nepokaz.*

*Jasně, souhlasil jsem. A nikdo nebude mít důvod myslet si, že tady není. Z našeho apartmánu stejně nikdy nevychází a moc návštěv k nám nechodí.*

Později toho dne k nám samozřejmě návštěva přišla.

Naštěstí to nebyl regiment strážců pátrajících po Sydney. Před dveřmi stála Soňa Karpová Tannerová. Jakmile mě spatřila, usmála se. Úlevu, kterou jsem při po-

hledu na ni pocítil, vystřídaly obavy, protože se ozvala teta Taťána.

*Za žádnou cenu nepřestávej být obezřetný!* sykla.

*Soňa je naše kamarádka, odpověděl jsem jí v duchu.*

Teta Taťána nesouhlasila. *Na tom nesejde. Nikdo se nesmí dozvědět, že je Sydney pryč, ať už si myslíš, že jste sebevětší přátelé. Stačí jen malé uklouznutí, i v dobrém úmyslu. Čím méně lidí bude to tajemství znát, tím líp.*

S bodnutím u srdce jsem si uvědomil, že má pravdu. Zatímco jsem v duchu vedl rozhovor s přízrakem, Sonin přátelský výraz se změnil v nechápavý.

„Jsi v pořádku, Adriane?“ zeptala se.

„V pohodě, v pohodě,“ ujistil jsem ji a pozval ji dál. „Jsem jenom unavený. Měl jsem tak trochu krušný ráno.“ Ukázal jsem na svůj obličej, na němž byly stále ještě patrné známky po střetu s Wesleyem a jeho partou.

To Soňu přivedlo na jiné myšlenky, jak jsem předpokládal. Zatvářila se soucitně. „Co se stalo?“

„Ale, jako obvykle. Narazil jsem na pár idiotů, co mi závidí, že jsem se oženil s nejméně sexy lidskou ženskou v okolí.“

„Kde je?“ zeptala se Soňa a rozhlédla se po prázdném apartmánu. „A tvoje matka?“

„Máma si šla lehnout,“ odpověděl jsem. „A Sydney... šla na procházku.“

Soňa přimhouřila oči. „Šla ven poté, co tě ráno napadli?“

„No, už je světlo, takže venku není až tak nebezpečno. A... je s ní Neil.“ Málem už jsem řekl, že Eddie, ale včas jsem si uvědomil, že se Soňa mohla doslechnout o tom, že opustil královský dvůr. Vzhledem k mému štěstí se tu ale Neil může každou chvíli neohlášeně objevit a celou historku mi pokazit. „Potřebovala se nadýchat

čerstvého vzduchu,“ dodal jsem, když jsem zaznamenal Sonin skeptický pohled.

*Vážení čtenáři,*

*právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!*